

65. Raamattuluento: Lohdutus

Alkurukous

Mistä saamme lohdutusta?

Jokainen ihminen kaipaa lohdutusta. Jopa eläimet sitä kaipaavat. Ilman lohtua ja lohdutusta kaikki elämässä on synkkää ja toivotonta. Mieli kaipaa lohdutusta, muuten se masentuu ja sairastuu.

Herra puhuu meille lohduttomuuteemme näin: ”*Sinä kurja, myrskyn raastama, sinä lohduton! Katso, minä muuraan sinun kivesi kiiltokivellä, panen sinun perustuksesi safiireista, minä teen sinun harjasi rubiineista ja sinun porttisi kristalleista ja koko sinun ympäröimäsi jalokivistä. Sinun lapsesi ovat kaikki Herran opetuslapsia, ja suuri rauha on sinun lapsillasi oleva.*” (Jes. 54:11–13). Kuinka suuret ovatkaan Herran lupaukset lohduttomallekin!

Tämän maailman keskellä on uskovallakin kuljettavanaan usein raskas taival. On työtä, on tuskaa. Vähän on auttavia sydämiä ja harvoin tapaa lohduttajia. Siksi monessa ihmisiellussa on niin paljon yksinäisyyttä, ahdistusta ja ikävää. Apua ja lohtua on haettavakin muualta kuin inhimillisiltä tahoilta, sillä ihmisiin, parhaimpiinkin, saatamme pettyä. ”*Häpeä on murtanut sydämeni, haavani ei parane. Turhaan minä odotin säiliä, kukaan ei minua lohduttanut.*” (Ps. 69:21).

Mutta Herran sana on hyvä lohduttaja. ”*Jumalan sanassa on turva ja lohdutus*” (Ps. 119:1). Luemme lisäksi Kirkkoraamattu 1992:sta: ” - *Lohduttakaa, lohduttakaa minun kansaani, sanoo teidän Jumalanne. Puhukaa lempeästi Jerusalemlle ja kertokaa sille, että sen pakkotyö on päättynyt, että sen syyllisyys on sovitettu...*” (Jes. 40:1,2).

Syyllisyys on otettu pois - sovitettu. Mikä ilo! Suurin lohdutus on meille jo siis annettu: velkamme on maksettu ja meidät on sovitettu Jumalan kanssa. Yhdellä ainoalla uhrilla Kristus on lunastanut meidän vapaiksi synneistämme ja tehnyt meidät täydellisiksi Jumalamme edessä. Näitä täydellisiä olemme me, jotka olemme vastaanottaneet sovituksen. Me olemme pyhitettyjä, maailmasta Herralle erotettuja. ”*sillä hän on jo yhdellä ainoalla uhrilla tehnyt pysyvästi täydellisiksi ne, jotka pyhitetään*” (Hepr. 10:14). Me emme tarvitse enää uutta sovitusta. Kaikki on jo tehty valmiiksi. Jos haluamme jotakin hyvää tehdä tässä asiassa, se on kiittäminen tästä näin suuresta pelastuksesta. Kristuksen täytetyn työn tulee olla ainoa oikea lohtumme.

Jumalan lohdutus

On siis jossakin myös oikeaa lohdutusta. Jossakin on paikka jossa ikäväsi, tuskasi ja itkusi lohdutetaan ja otetaan pois. Toisin sanoen meidät on jo nyt lohdutettu. Lohdutus on armo. Armo poistaa

synnin taakat. Armo antaa uuden aloittamisen mahdollisuuden. ”*Sinun armosi olkoon minun lohdutukseni, niin kuin sinä olet palvelijallesi luvannut*” (Ps. 119:76). Jumalan sanan lupaukset yksin lohduttavat, vaikka ne tuntuvat joskus viipyvän. Kun ymmärrämme mitä Jeesus Kristus on tehnyt edestämme, näemme samalla täydellisen lohdutuksen. Tyydytymme murheessamme. Hänellä on iankaikkisen elämän sanat. ”*Ahdingossani minä etsin apua Herralta, hänen puoleensa kurottuu käteni öisinkin, hellittämättä. Kukaan muu ei voi minua lohduttaa.*” (Ps. 77:3). Ahdingossa auttaa vain Herra ja hänen lohdutuksensa. Kaikkialta muualta lohdutus puuttuu ja jää vain lohduttomuus.

Kun lapsi itkee, hän tarvitsee lohdutusta ja itku tyyntyy. Tämä pätee aikuisiinkin. Itkusi ja ikäväsi tyyntyy vain Jumalan antama lohdutus. Silloin kun olet joutunut Herran kurittavan käden alle, ja koet, että olet Jumalan vihan alla, vain hän voi sinua ajallaan lohduttaa. ”*Sinä päivänä sinä sanot: ”Minä kiitän sinua, Herra. Sinä olit minulle vihoissasi, mutta vihasi väistyi ja sinä lohdutit minua.*” (Jes. 12:1).

Jumalan antama lohdutus on meille usein outoa. Hän lohduttaa meitä iankaikkisuudesta käsin. Sana opettaa: ”*Herramme Jeesus Kristus itse ja Jumala, meidän Isämme, joka on rakastanut meitä ja armossa antanut meille iankaikkisen lohdutuksen ja hyvän toivon, lohduttakoon teidän sydämiänne ja vahvistakoon teitä kaikessa hyvässä työssä ja puheessa.*” (2. Tess. 2:16,17).

Jumalan lohdutus onkin iankaikkista. Hänen sanansa lohduttavat ja se sana kertoo että pian, ai- van pian, on kaikki lopullisesti hyvin. Perillä, siellä hän antaa lopullisen lohdutuksen ja kuivaa kaikki kyyneleemme.

Meidän on hyvä ymmärtää, että Jumalan lohdutuksessa voi olla mukana myös kuritusta, mutta silti on kysymys lohdutuksesta. Daavid kirjoittaa: ”*Vaikka minä vaeltais pimeässä laaksossa, en minä pelkäisi mitään paha, sillä sinä olet minun kanssani; sinun vitsasi ja sauvasi minua lohduttavat.*” (Ps. 23:4). Kun Jumala lyö vitsallaan ja ojentaa sauvallaan on aina kysymys Isän rakkaudesta. Ei Herra maailmaa lohduta, omiaan hän lohduttaa ja kurittaa heitä tarpeen mukaan. Maailman hän antaa mennä menojaan tuomiopäivään asti. Jeesus sanoo, ettei hän edes rukoile maailman puolesta vaan omiensa. ”*Minä rukoilen heidän edestänsä; en minä maailman edestä rukoile, vaan niiden edestä, jotka sinä olet minulle antanut, koska he ovat sinun*” (Joh. 17:9).

Kun tuntuu siltä, että Jumala on vihainen, hän rakastaa juuri silloin iankaikkisella rakkaudella ja on lähellä lastaan, ja juuri sen tähden hän ojentaa ja kurittaa. Silloin kun Jumala ei enää olleenkaan kurita, silloin hän on todella vihainen.

Sanon sinulle kärsivä, sairastava, alamittaiseksi itsesi tunteva, masentunut ja itse asiassa kaikkea mahdollista tuskaa ja kipua kärsivä ihminen: noiden vaikeuksien kokeminen ei ole annettu sitä varten että sortuisit niihin, tai että menettäisit hyvän toivon. Ei, ei toki, niiden tarkoitus on vahvistaa sinua ja antaa lujuttua ja kestävyyttä monissa elämän myrkyissä ja kaiken läpi käytyäsi sinut havait- taisein olevan yhä pystyssä. Kärsimyksissä ja myrskyissä me edistymme Jumalan tuntemisessa ja uskomme vahvistuu.

Jumala lohduttaa meitä, että mekin osaisimme lohduttaa ahdistuneita ja lohdutuksen tarpeessa ole- via. Näin apostoli Paavali opettaa meitä: ”*Kiitetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, laupeuden Isä ja kaiken lohdutuksen Jumala, joka lohduttaa meitä kaikessa ahdistuksessamme, että me sillä lohdutuksella, jolla Jumala meitä itseämme lohduttaa, voisimme lohdut- taa niitä, jotka kaikinlaisessa ahdistuksessa ovat. Sillä samoin kuin Kristuksen kärsimykset runsai- na tulevat meidän osaksemme, samoin tulee meidän osaksemme myös lohdutus runsaana Kristuksen kautta. Mutta jos olemme ahdistuksessa, niin tapahtuu se teille lohdutukseksi ja pelastukseksi; jos taas saamme lohdutusta, niin tapahtuu sekin teille lohdutukseksi, ja se vaikuttaa, että te kestätte samat kärsimykset, joita mekin kärsimme; ja toivomme teistä on vahva, koska me tiedämme, että samoin kuin olette osalliset kärsimyksistä, samoin olette osalliset myöskin lohdutuksesta.*” (2. Kor. 1:3-7).

Monien Jumalan ihmisten kärsimykset ovat olleet paljon suurempia kuin osaamme edes ajatella. Ne ihmiset, jotka ovat saaneet paljon aikaa Jumalan elopellolla, ovat kärsineet myös paljon. Ilman kärsimyksiä ei voi palvella kipujen miestä ja sairauden tuttavaa, Jeesusta Kristusta.

Jumala lohduttaa kyllä. Hänen on vain näytettävä meille uudelleen ja uudelleen millaista tekoa olemme. Hän muistaa meidät tomuksi. Silti voimme olla hänen palveluksessaan ja olla lohduttamassa lohduttomia. Älä siis pelkää sitä, että koet itsesi vähäpätöiseksi. Pelkää enemmän sitä jos olet saanut suuria lahjoja Herralta. Meidän on näet tehtävä niistä kaikista tili Herralle tilinteon päivänä.

Seuraavassa on eräs esimerkki kärsivästä Herran miehestä. Kuuluisa 1800-luvun englantilainen saarnaaja Charles Spurgeon kärsi monista sairauksista, esimerkiksi nivelkivuista, jotka arvioitiin kihdiksi. Spurgeon kärsi läpi elämänsä myös masennuksesta. Hän joutui viettämään joskus viikko-kausia sängyssä ankarien kipujensa vuoksi. Hän kirjoitti seurakunnalleen: ”Minut on laskettu hyvin alas. Lihani riutuu kivuissa ja henkeni kärsii masennuksesta. Vaivoin saatan kirjoittaa nämä rivit sängyssä maaten, mutta näissä riveissä kuuluu voihkinta kipujeni tähden, mutta myös toivon ääni.”

Spurgeon saarnasi 38 vuoden aikana noin kymmenelle miljoonalle kuulijalle, kirjoitti valtavat määrät vastauskirjeitä kyseleville ihmisille, piti noin kymmenen saarnausta viikoittain, opetti pappiskoulussa, otti vastaan kotiinsa vieraita, perusti lasten hoitokodin orpolasten hyväksi, joka toimii edelleen maailmanlaajuisesti. Hän lohdutti ja hoivasi vuodepotilaana elävää vaimoaan. Hänen saar- nojaan käännettiin monelle eri kielelle jo hänen elinaikanaan. Kaikkea tällaista, ja paljon muuta, hän teki - ja äärimmäisen sairaana. Hänet muistetaan "Saarnaajien Ruhtinaana".

Murhepäivinä Herra lohduttaa: ”*Kun minulla on sydämessäni paljon murheita, niin sinun lohdutuk- sesi ilahduttaa minun sieluni*” (Ps. 94:19). Tässä on ainoa lääke sielun murheeseen.

Mutta me jatkamme eteenpäin. Keskinäistä yhteyttä ja samanmielisyyttä Herra rakastaa, siksi on kirjoitettu: ”*olkaa kaikki yksimielisiä, helläsydämiisiä, veljiä kohtaan rakkaita, armahtavaisia, nöy- riä*” (1. Piet. 3:8).

”*Jos siis on jotakin kehotusta Kristuksessa, jos jotakin rakkauden lohdutusta, jos jotakin Hengen yhteyttä, jos jotakin sydämellisyyttä ja laupeutta, niin tehkää minun iloni täydelliseksi siten, että olette samaa mieltä, että teillä on sama rakkaus, että olette sopuisat ja yksimieliset*” (Fil. 2:1,2).

Yksimielisyydessä Herra lohduttaa. Usein kuulee ja näkee sellaista oikeassa olemista, oppimes- taruutta, näennäistä erehtymättömyyttä, jossa asuu kova lain henki kuin teräs, aina ilman rakkautta. Karta sellaista. Sellaisessa ilmapiirissä ei ole lohdutusta. On vain uudestaan ja uudestaan vaatimuk- sen sanaa ja käskyä. Tiedän tämä kokemuksesta, kun yritän kykyni mukaan auttaa niitä ihmisiä, jotka ovat joutuneet tällaisten piiskureiden kynsiin.

Joskus ihminen voi joutua niin syvään tuskaan, ettei edes halua tulla lohdutetuksi. Näin kävi pari tuhatta vuotta sitten Israelissa, Betlehemissä. Profeetta Jeremia ennusti tästä järkyttävästä tapahtu- masta jo vuosisatoja ennen kuin kaikki tapahtui. Hän kirjoitti: ”*Näin sanoo Herra: - Kuulkaa! Ra- masta kuuluu huuto, katkera itku ja valitus. Raakel itkee lapsiaan eikä lohdutuksesta huoli, sillä heitä ei enää ole.*” (Jer. 31:15).

Mitä siellä tapahtui? Evankeliumit kertovat sen. ”*Kun Herodes huomasi, että tietäjät olivat pitä- neet häntä pilkkanaan, hän raivostui. Hän antoi käskyn, että Betlehemissä ja sen lähistöllä oli sur- mattava kaikki kaksivuotiaat ja sitä nuoremmat pojat, sen ajan perusteella, jonka hän oli tietäjiltä saanut selville. Näin kävi toteen tämä profeetta Jeremian lausuma ennustus: ”- Ramasta kuuluu huuto, itku ja kova valitus. Raakel itkee lapsiaan eikä lohdutuksesta huoli, sillä heitä ei enää ole*” (Matt. 2:16–18). Herodes halusi varmistaa, ettei uusi Messias jäisi henkiin eikä olisi uhka hänelle ja niinpä tämän hirmuhallitsijan tappajat surmasivat poikalapsia Betlehemissä. Jeesus-lapsenkin henki oli uhattuna. Mutta Jeesus oli jo matkalla Egyptiin vanhempineen. Sieltä hän tuli takaisin kun Hero-

des oli kuollut. Näin täytyi tapahtua, että kävisi toteen toinenkin Raamatun ennustus: ”...*Egyptistä minä kutsuin poikani.*” ” (Matt. 2:15).

Mutta tuo lohduttomuus? Mitä se oli äideille tuona aikana? Vain ihminen, joka on menettänyt kaikkein rakkaimpansa, tietää, mitä tuollainen menetys tarkoittaa. Kaikki inhimillinen lohdutus on silloin turhaa. Tuska on valtava. Kaikki muu katoa ja on turhaa. On vain syvä lohduttomuus. Vain Herra voi auttaa. Hän tekee sen ajallaan.

Lohdutus on rakkautta

Luimme äsken edellä: ”*Jos siis on jotakin kehotusta Kristuksessa, jos jotakin rakkauden lohdutusta...*” Eli, lohdutus on rakkautta. Vain jumalallinen rakkaus voi lohduttaa puhtaasti. Maalliset lohdut eivät anna lohtua ja jos antavatkin, vain hetkeksi. Alkoholi, tupakka, huumeet, kaikki synnilliset himot, kaikki tuo tuollainen, antavat vain hetken lohtua. Sitten kohtaa jo katkera pettymys. Synkät tosiasiat jäävät jäljelle entistä kurjimpina. Myös pimeyden ruhtinas haluaa lohduttaa, mutta vaatii siitä tapansa mukaan suunnattoman suuren hinnan ja eräänä päivä totuus hänen lohdutuksestaan paljastuu valheeksi. Mutta rakkauden lohdutus tulee aina Herralta. Hän voi tässä lohdutuksessaan käyttää myös rakkauteensa juurtuneita lapsiaan. Mitä tämä lohdutus pitää sisällään? Siitäkin kuulumme jo: ”*kaiken lohdutuksen Jumala, joka lohduttaa meitä kaikessa ahdistuksessamme, että me sillä lohdutuksella, jolla Jumala meitä itseämme lohduttaa, voisimme lohduttaa niitä, jotka kaikkinaisessa ahdistuksessa ovat.*” Niinpä ne ihmiset, jotka ovat tulleet ensiksi osallisiksi kaiken lohdutuksen Jumalasta, voivat lohduttaa muita ahdistuksessa olevia.

Mutta mitä lohdutetuilla on antaa ahdistuksessa oleville? He voivat sanoa: sinä ahdistuksessa oleva, olet kuitenkin rakastettu taivaassa. Herra pitää sinua koko ajan silmällä, ettei mitään pahaa hänen tietämättään sinulle tapahtuisi. Kaikki tulee häneltä, Valkeuksien Isältä. Sinä joka uskot Kristukseen ja hänen täytettyyn työhönsä, et joudu hukkaan. Olet Herran silmäterä. Joka koskee sinuun, koskee hänen silmäteräänsä. Älä pelkää, älä sivuille vilkuile, vaikka aallot vyöryvät korkeina ja uhkaavina kohti sinua ja purtesi keikkuu. Eivät myrskyaallot kykene sinua hukuttamaan. Edessäsi on Jumalan suunnitelma juuri sinua varten. Hän toteuttaa sitä sinussa koko ajan. Lepää siis. Jumala rakastaa sinua iankaikkisella rakkaudellaan. Sinun nimesi on kirjoitettu hänen kämmenensä hipiään. Hän näkee sinut koko ajan. Sinua ei voi kukaan riistää hänen käsistään. Näe ja iloitse hänen lohdutuksensa ihmeellisistä sanoista. Evankeliumi on syntisen lohdutus. Laki ei anna mitään, vaan se kuormittaa ja uhkaa. ”Evankeliumi on Jumalan voima, pelastukseksi jokaiselle joka uskoo.” Mikä ihanaus on se, että sinuakin, joka uskot, kutsutaan Jumalan lapseksi tämän nurjan sukukunnan keskellä. Se on maailman arvokkain titteli ja arvonimi. Vaikka olisit kuinka vajavainen ja heikko, moni maksaisi siitä nimestäsi vaikka kaikki maailman rikkaudet, mutta eivät voi sitä saada epäuskonsa vuoksi. Sinulla on ihmeellinen asema Kristuksen sovitustyön tähden. Jumala antaa sinulle kerran iankaikkisen lohdutuksen, eikä sitä oteta sinulta pois. Kestä vielä vähän aikaa ja saat iloita nähdesi lupauksien täyttymisen. ”*Me luotamme lujasti siihen, että te kestätte. Tiedämmehän, että niin kuin te saatte osanne kärsimyksistä, saatte myös lohdutuksesta osanne.*” (2. Kor. 1:7).

Ketkä saavat lohdutuksen?

On ihmisiä jotka tulevat lohdutetuiksi. Kaikki eivät. Kun toinen saa iankaikkisen lohdutuksen, toinen saa iankaikkisen tuomion. ”Toinen otetaan, toinen jätetään.”

Jeesus sanoo Vuorisarnassaan: ”*Autuaita murheelliset: he saavat lohdutuksen*” (Matt. 5:4). Täällä ajassa on niitä, jotka murehtivat oikealla tavalla, Jumalan tahdon mukaisesti. Nämä ihmiset murehtivat omaa syntisyyttään. He murehtivat turmelustaan ja sitä että lankeavat uudelleen ja uudelleen samoihin syntitottumuksiinsa. Surullisina he joutuvat toteamaan, että sitä, mitä haluaisivat tehdä, eivät kykene tekemään, mutta sitä pahaa jota eivät tahdo, he syntiturmeluksensa vuoksi usein huomaavat surukseen tekevän. On myös muuta: on ikävää, on yksinjäämisen tuskaa, yksinäisyyden

tuskaa, omien voimien menettämisen tuskaa, on kaipuuta parempaan. He kysyvät: ” *Minun silmäni ikävöivät sinun sanaasi, minä kysyn: ”Milloin rohkaiset minua?”* ” (Ps. 119:82).

Tämä tällainen on oikeaa murhetta ja se saa lohdutuksen. ”*olen nyt iloinen - en siksi, että te tulitte surullisiksi, vaan koska murheenne sai teidät muuttamaan mielenne. Murheenne oli Jumalan mielen mukaista, ja niinpä emme aiheuttaneet teille mitään vahinkoa. Jumalan mielen mukainen murhe saa aikaan parannuksen, jota ei tarvitse katua, sillä se johtaa pelastukseen. Maallinen murhe sen sijaan tuottaa kuoleman.*” (2. Kor. 7:9,10). Niinpä siis Jumalan mielen mukaista murhetta kantava saa lohdutuksen ajallaan.

Aikanaan tulee Israelin kansalle luvattu lopullinen lohdutus. Sitä vanhanliiton profeetat odottivat. Tuo lohdutus oli Messias, joka oli tuleva. Hänen tehtävänsä oli ottaa pois kansansa synnit. Luemme evankeliumeista: ”*Jerusalemmissä eli hurskas ja jumalaapelkäävä mies, jonka nimi oli Simeon. Hän odotti Israelille luvattua lohdutusta, ja Pyhä Henki oli hänen yllään... hän otti lapsen käsivarsilleen, ylisti Jumalaa ja sanoi: - Herra, nyt sinä annat palvelijasi rauhassa lähteä, niin kuin olet luvannut. Minun silmäni ovat nähneet sinun pelastuksesi, jonka olet kaikille kansoille valmistanut: valon, joka koittaa pakanakansoille, kirkkauden, joka loistaa kansallesi Israelille.*” (Luuk. 2:21-25).

Vielä tulee siis päivä, ja on jo hyvin lähellä, jolloin Israelin kansa saa lopullisen lohdutuksen. Tämä lohdutus on jo oven edessä. Merkit ovat näkyvillä. Herra sanoo: ” - *Minä käännyin jälleen Jerusalemin puoleen ja armahdan sitä. Minun temppelini rakennetaan sinne, sanoo Herra Sebaot. Mittanuora pingotetaan Jerusalemin yli, koko kaupunki rakennetaan uudelleen. ”Julista edelleen: Näin sanoo Herra Sebaot: - Vielä tulee minun kaupungeissani vallitsemaan yltäkylläisyys. Vielä minä annan Siionille lohdutuksen, vielä minä valitsen Jerusalemin omaksi kaupungikseni.*” ” (Sak. 1:16,17). Huomaatko sinä Israelin lohdutuksen olevan jo lähellä?

Olemme jo edellä kertoneet, että voimme olla toinen toisillemme lohtuna. Tästä on seuraavassa pienet esimerkit. Ensin Lasaruksen kodista: ”*ja monia juutalaisia oli tullut lohduttamaan Marttaa ja Mariaa veljen kuoleman johdosta*” (Joh. 11:19). Sitten pieni katkelma evankelista Tiituksen tuloista: ”*Mutta Jumala, joka rohkaisee masentuneita, lohdutti meitäkin antamalla Tiituksen tulla luoksemme. Hänen tulonsa lisäksi meitä lohdutti myös se rohkaisu, jota hän oli saanut teidän luonnanne.*” (2. Kor. 7:5,6).

”Myös armolahjalla voidaan lohduttaa: ”*Mutta se, joka profetoi, puhuu ihmisille: hän rakentaa, kehottaa ja lohduttaa*” (1. Kor. 14:3).

Mutta mikä on suurin lohdutuksemme, väkevä ja voimallinen? Tämä lohdutus on syntien anteeksisaaminen. Tämä on ilosanoma, suunnaton ja verraton. ”*Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä*” (1. Joh. 1:9). Ja vielä sanotaan Jeesuksesta: ” *”Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta.*” ” (Ap. t. 10:43). Se on parasta lohtua, kun saa olla puhdas synneistään Pyhän Jumalan edessä.

Sievin kirkon alttaritaulu (Matt. 11:28)

Ota nyt vastaan seuraavat kehotuksen sanat:

” *”Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon. Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä; niin te löydätte levon sielullenne. Sillä minun ikeeni on sovelias, ja minun kuormani on keveä.*” ” (Matt. 11:28–30).

Näissä Jeesuksen sanoissa on samalla kaikki mitä tarvitsemme saadaksemme levon ja rauhan taakoittuneelle sielullemme ja uupuneelle ruumiillemme. Kaikki kuormat saa heittää hänen kannettavakseen. Kunpa tämän oppisimme!

Myös näin on kirjoitettu: ”*hän, joka on sanonut heille: "Tässä on lepo; antakaa väsyneen levätä, tässä on levähdyspaikka".*” (Jes. 28:12).

Jatkamme vielä matkaamme eteenpäin Herramme seurassa ja Sanan opastuksella. On kirjoitettu: ”*Tämän tähden, te pyhät veljet, te, jotka olette saaneet taivaasta kutsun, kiinnittäkää katseenne Jeesukseen, joka on tunnustuksemme apostoli ja ylipappi*” (Hepr. 3:1). ”...*ja juoskaamme kestävinä edessämme olevassa kilvoituksessa, silmät luotuina uskon alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen...*” (Hepr. 12:1,2). Tämä tarkoittaa sitä, että ”minä itse”, turmeltunut luontomme, on kuollut Kristuksen kanssa ristillä. ”...*Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa ...*” (Gal. 2:19,20).. Lähdemme tämän kutsun perusteella seuraamaan Herraa Jeesusta, ristin miestä, koska hän itse kutsuu meitä sanoen: ” *”Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon joka päivä ristinsä ja seuratkoon minua”* ” (Luuk. 9:23). Hänen seuraamisensa johtaa tosin meidät oman elämämme menetykseen, mutta antaa vastaavasti tilalle Kristuksen elämän. Kun tämän ymmärrämme ja toimimme näin, meillä on pysyvä rauha ja lohdutus. Tutki siis tarkkaan mitä tähän on kirjoitettu ja mitä sanottu.

”*Mutta kaiken armon Jumala, joka on kutsunut teidät iankaikkiseen kirkkauteensa Kristuksessa, vähän aikaa kärsittyänne, hän on teidät valmistava, teitä tukeva, vahvistava ja lujittava. Hänen olkoon valta aina ja iankaikkisesti! Amen.*” (1. Piet. 5:10,11).